

OK!

Foto: Toms Norde Stils: Indra Salceviča Grims: Natālija Jodo

Redakcijas SLEJA

tik lielam, varenam un neprognozējamam kaimiņam kā Krievijai pērn ne reizi vien jautāja ārvalstu draugi un paziņas. Noliec atbilde būtu vieglprātība. Kāda pažiņa sociālajos tīklos rakstas ir veselīgi – liek aizdomāties, ka brīvība un demokrātija par sevi saprotama...

Ziņu aģentūras Bloomberg News sagatavotajā *Pesimista ceļvedī* 2015. gadam kā viens no potenciāli ģeopolitiski kaitīgiem punktiem iekļautas arī Baltijas valstis. Balstīts uz politol militāro ekspertu, ekonomistu un investoru viedokļiem, tas ir uz jaunākajiem scenārijiem, kas varētu šogad notikt. Mana vecmāmiņa, kurai pērn nosvinējām astoņdesmito jubileju, atceras kara lidmašīnu švīkstoņu virs galvas, kas bērnībā, gājot, neesot šķitusi biedējoša. Dzīvniekiem gan – tie neesot valdāmi, skrējuši katrs uz savu pusi... Atmiņas, kas noputējušas sen aizmirstas, atgriežas ne sauktas, ne aicinātas. Pie labā atmiņa, un sliktais aizmirstas, taču vai novērtējam to, kas mums ir atceramies, kas bijām kādreiz un kas – tagad? Tas ir stāsts mums pašiem.

Vīdi, kurā dzīvojam, tāpat kā cits citu, ikdienā uztveram kā pašu par sevi saprotamu, kaut zinām, ka par to, kas mums ir, un par to, ka esam cits citam, jāprieccājas, jānovērtē... Pateikt vieglāk nekā izdarīt. Šķiet, pārdesmit gadu laikā jau bijām paguvuši aizmirst, ka Latvija ir fantastiski skaista, no postošām dabas katastrofām un indīgiem mošķiem pasargāta vieta. Mēs dzīvojam kā Dieva ausī un varam būt laimīgi, ka liktenis mums lēmis būt tieši šeit. Vai nav biedējoši dzīvot blakus

LaiLA PAST
Galvenā r